

A Méhkirálynő

Volt egyszer egy király, s annak három fia. A legkisebbet úgy hívták: Kelekótya. A bátyjai, ha csak tehettek, csúfolták és kinevették őt.

Történt egyszer, hogy a két idősebb testvér elhatározta, elindulnak világot látni, hogy szerencsét próbáljanak messze földön.

Addig mentek, míg olyan messzire jutottak, hogy többé haza sem tértek. Utánuk indult az öccsük, Kelekótya is, hogy megkeresse bátyjait, mert már nagyon aggódott értük. Mikor végre nagysokára, hosszú keresés után rájuk talált, csúfolni kezdték megint:

– Hogyan is boldogulhatnál a nagyvilágban, mikor nekünk sem sikerült, pedig mi sokkal okosabbak vagyunk nálad.

Végül mégis hármásban folytatták útjukat.

Amint mentek, megláttak egy hangyabolyt. A két idősebbik botot vett a kezébe, szét akarták túrni, hogy lássák, mint futnak szét megijedve, megriadva a kis hangyák.

Kelekótya azonban így szólt:

– Hagyjátok békén az állatokat, nem bírom nézni, hogy el akarjátok pusztítani őket!

Így aztán továbbmentek, és egy tóhoz értek, melyen sok-sok kacska úszkált. Ekkorra már nagyon megéheztek, ezért a két testvér meg akart fogni néhányat közülük, hogy ebédre megsüsse őket. De Kelekótya megvédte a kacsákat.

– Hagyjátok békén az állatokat, fáj nekem, hogy el akarjátok pusztítani őket!

Végül a méhecskék fészkéhez értek, melyben annyi méz volt, hogy végigcsorgott a fa törzsén. A két idősebb testvér ismét el akarta pusztítani az állatokat: tüzet akartak rakni a fa alatt, hogy megfulladjanak a füsttől a méhek, s ők elvehessék a mézüket.

Kelekótya azonban megint visszatartotta őket, azt mondta nekik:

– Hagyjátok békén az állatokat, fáj nekem, hogy el akarjátok pusztítani őket!

Végre valahára a három testvér egy gyönyörű palotához ért. Bementek az istállóba, és nagyon meglepődtek, mert ott egy varázslat mindegyik lovat kővé változtatta.

Emberről azonban sehová sem láttak: a termek üresen álltak, s átmenvén rajtuk végül egy ajtóhoz értek. Három lakat lógott rajta, de egy kis ablakon át beláttak. Odabenn ősz hajú emberke üldögélt egy asztalnál. Köszöntek neki egyszer, kétszer, de nem hallotta meg. Harmadszorra hangosat kiáltottak, akkor aztán felállt az ősz emberke, kinyitotta a lakatokat és kijött hozzájuk.

De nem szólt hozzájuk egy szót sem, csak egy gazdagon megterített asztalhoz vezette őket. Volt azon minden, amit szemük-szájuk kívánt. Miután ettek-ittak, az öregember mindhármukat egy külön szobába vezette aludni.

Másnap reggel pedig bement a legidősebb fiúhoz, felébresztette, és egy táblához vezette, melyre ez volt írva: ha ezt a három feladatot teljesíted, akkor újból felébred az elvarázsolt palota minden lakója.

Az első feladat ez volt: indulj el az erdőbe, ahol a földön, az avarban, a lehullott falevelek között rejtőznek a királylány gyöngyei, mindet meg kell találnod napnyugtáig. Ha csak egy is hiányzik belőle, kővé változol te is.

A második: hozd fel a tó mélyéről az a kulcsot, amelyik a királylány szobáját nyitja. Ha nem találsz, menten kővé változol.

A harmadik pedig így szólt: az egyik szobában a király három lánya elaludt. Válaszd ki közülük a legfiatalabbat. Ha nem sikerül, azonnal kővé változol magad is.

Kiment a legidősebb fiú, egész nap kereste, kutatta a gyöngyöket, de mindre leszállt az este, csak ötöt talált meg, ezért aztán kővé vált.

Másnap a következő fiú próbálkozott, de ő sem járt nagyobb sikerrel, mint a bátyja: csak tíz gyöngyöt talált meg, így aztán ő is kővé változott.

Harmadik nap Kelekótyára került a sor, ő is ott keresgélt az avarban, de nagyon nehéz volt megtalálni a gyöngyöket, olyan picik voltak. Leült egy köre és sírva fakadt. Amint ott sírt, előjött a hangyák királya, aki megmentette az életét, jött egy nagy sereg hangyával, és nem telt bele sok idő, a kis állatok az utolsó szemig összegyűjtötték az összes gyöngyöt.

A második feladatnál a tó mélyéről kellett felhozni a királylány kulcsát. Amikor Kelekótya a tópartra érkezett, odaúsztak hozzá a kacsák, akiket megmentett. Alámerültek a tó mélyére, és felhozták neki a kulcsot.

De hátra volt még a harmadik feladat, mind közül a legnehezebb: a király három alvó leánya közül kellett kiválasztania a legfiatalabbikat. Csakhogy a három lány úgy hasonlított egymásra, mint egyik tojás a másikra. Nem különböztek másban, mint abban, hogy mielőtt elaludtak, mindegyikük más-más édességet evett: a legidősebb egy darabka cukrot, a középső néhány csepp szörpöt, a legkisebb pedig egy kanálka mézet. Most a méhkirálynő jött Kelekótyának segíteni, hiszen nemrég a királyfi védte meg őt és családját a tüztől. Rászállt mindhárom királylány szájára és azon pihent meg, amelyik a mézet ette. Így tudta meg Kelekótya, hogy melyik a legkisebb királylány.

Mivel Kelekótya királyfi mindhárom feladatot sikeresen teljesítette, megszűnt a varázslat: a palota népe, az emberek, s állatok mind fölébredtek álmukból.

Kelekótya királyfi testvérei, a többi sikertelenül próbálkozóval együtt is újból életre kelt.

Kelekótya feleségül vette a legkisebb királyányt, bátyjai pedig a két idősebbet. Apjuk halála után pedig Kelekótya lett a király, és boldogan élnek feleségével még most is, ha meg nem haltak.